

DZĪVĪBAS AVOTS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 1:4, Jņ. 10:10, Jņ. 1:12, 13, Jņ. 6:61–68, 4. Moz. 13:23–33, Mt. 4:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņam saka: ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani” (Jņ. 14:6).

Jāņa evaņģēlijā, kad Jēzum jautāja, kas Viņš ir, Viņš atbildēja ar vārdiem, kas apzīmē dievību. “ES ESMU” bija nepārprotama atsauce uz pašu Kungu, kurš bija parādījies Mozum degošajā krūmā. “ES ESMU, KAS ES ESMU,” Viņš sacīja Mozum (2. Moz. 3:14). Un šis pats Dievs, “ES ESMU”, tad “tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības” (Jņ. 1:14).

Tēma “ES ESMU” vijas visa Jāņa evaņģēlija garumā. Šis nedēļas atmiņas pants arī atspoguļo šo tēmu: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6). “ES ESMU” ir pasaules gaisma, dzīvības maize, vārti jeb durvis, labais gans un īstais vīnogulājs.

Šī nedēļa turpinās ar Dieva atklāsmi, kas mums dota Jāņa evaņģēlijā. Pilnīgāk izpētīsim notikumu otro pusi, kuros, neskatoties uz spēcīgajiem pierādījumiem par Jēzu kā Mesiju, daži Viņu noraidīja. Šo tēmu mēs pētīsim divu iemeslu dēļ: lai izvairītos no tādas pašas kļūdas, kā arī lai apdomātu, kā mēs varētu uzrunāt tos, kuriem draud šī kļūda.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. novembrī.

Viņā bija dzīvība

Jņ. 1:1 apustulis skaidri norāda, ka Jēzus ir Dievs, dievišķais Dēls. Līdz ar to Jņ. 1:4 – “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma” – atsaucei uz dzīvību šeit ir jābūt dievišķai dzīvībai, mūžīgai pašpastāvēšanai. Tā kā Viņam ir dzīvība Sevī, Viņš var atdot Savu dzīvību un atgūt to (Jņ. 10:17). Un, tā kā Viņam ir dzīvība iekšienē, Viņš var dot dzīvību, kam Viņš vēlas (Jņ. 5:21; salīdzini ar Jņ. 14:19).

Vārds “dzīvība” (“zoē”) Jāņa evaņģēlijā minēts 36 reizes, kas ir aptuveni 25 procenti no visiem lietojumiem Jaunajā Derībā. Jņ. 1:4, 5 ne tikai atsaucas uz mūsu planētas dzīvības avotu, bet arī ir saistīts ar pestīšanu. Pārējos gadījumos Jāņa evaņģēlijā šī dzīvības (“zoē”) ideja visbiežāk tiek izteikta kā mūžīgā dzīvība, pestīšanas apsolījums (sk. Jņ. 3:15, 16, 36; Jņ. 4:14, 36; Jņ. 6:27, 40, 47, 54, 68; Jņ. 10:27, 28). Tādējādi Tas, kurš radīja dzīvību, ir tas pats, kurš nes pestīšanu, mūžīgo dzīvību pazudušajai pasaulei.

Kāpēc Jēzus nāca uz šo zemi? Jņ. 1:29, Jņ. 3:16, Jņ. 6:40, Jņ. 10:10, Jņ. 12:27. _____

“Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:14, 15).

Tāpat kā bronzas čūska ieņēma čūsku sakosto israēliešu vietu, tā Jēzus ieņēma mūsu vietu, kas esam grēka satriekti. Viņš uzņēmās sodu, kas bija paredzēts mums, lai mēs iegūtu Viņa dzīvību.

Kristus arī vēlas, lai mums būtu dzīvība un tās pārpilnība (Jņ. 10:10). Tātad, “cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva” (Jņ. 1:12, 13).

Kristus nāca, lai atklātu mums Tēvu, jo “Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu” (Jņ. 1:18). Redzot Jēzus raksturu, mēs varam ieraudzīt Tēva raksturu.

Ko mēs varam mācīties no Jēzus dzīves par Tēva raksturu? Kāpēc šī atklāsme ir tik laba ziņa? _____

Mūžīgās dzīvības vārdi

Izlasi Jņ. 6:61–68. Kad Jēzus jautāja mācekļiem, vai tie Viņu pametīs, ko īsti nozīmēja Pētera atbilde? _____

Pētera vārdi par “mūžīgo dzīvību” aizskar tēmu, kas vijas cauri Jāņa evaņģēlijam. Koncentrētā veidā frāzes par mūžīgo dzīvību atrodamas Jņ. 6. nodaļā saistībā ar 5000 cilvēku pabarošanu (Jņ. 6:27, 40, 47, 54, 68). Jēzus atklāj, ka Viņš ir dzīvības maize (Jņ. 6:35), kas nozīmē to, ka Viņa dzīvība, Viņa nāve un augšāmcelšanās ir mūžīgās pestīšanas avots.

Frāzi “mūžīgā dzīvība” vai tās ekvivalentus Jāņa evaņģēlijā lasām vismaz 17 reizi. Šis jēdziens neattiecas uz garīgu eksistenci vai kļūšanu par daļu no mūžīgās būtnes, vai kādu citu ēterisku formu. Tas attiecas uz dzīvinošo spēku, kas ienes pestīšanu un jēgu mūsu eksistencei tagad un bezgalīgajā dzīvē, kad mūsu Kungs atgriezīsies. Tāpat kā Jēzus kļuva par miesu, tā augšāmcelšanās, par kuru runā Jēzus, notiek laikā, telpā un fiziskajā ķermenī. Tā ir augšāmcelšanās no mirušajiem, tās dzīves, kas mums kādreiz bija Ēdenē, atjaunošana.

Kā mēs iegūstam mūžīgo dzīvību? Jņ. 3:15, 16; Jņ. 5:24; Jņ. 6:40, 47; Jņ. 8:31; Jņ. 12:46; Jņ. 20:31. _____

Mēs ticam, ka Jēzus Kristus nāca dzīvot un mirt mūsu labā. Šī ticība mums nāk kā dāvana, taču mums ir apzināti jāizvēlas nodoties Jēzum, nožēlot grēkus un pieņemt Viņa asinis grēku piedošanai un šķīstīšanai.

Kad Jēzus jautāja Pēterim, vai arī viņš grasās Viņu pamest, Pēteris atbildēja: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi” (Jņ. 6:68). Te ir ietverta pestīšanas būtība un tas, kā mēs to sasniedzam. Tas nenāk no filozofijas, vēstures, zinātnes vai jebkādas citas cilvēku disciplīnas. Tas nāk no Jēzus, kam pašam ir mūžīgā dzīvība un kurš to brīvi piedāvā visiem, kas, atsaucoties Svētajam Garam, to pieņem.

Kā mūžīgās dzīvības apsolījums ietekmē to, kā mēs skatāmies uz mūsu laicīgo dzīvi? Kā tam vajadzētu ietekmēt mūsu skatījumu uz laicīgo dzīvi? _____

Ticēšana un jaunpiedzimšana

Izlasi Jņ. 1:12, 13. Kādi ir šeit aprakstītie soļi, lai kļūtu par kristieti? _____

Jānis uzrakstīja savu evaņģēliju, lai mēs ticētu Jēzum un lai ticot mums būtu mūžīgā dzīvība Viņa vārdā (Jņ. 20:31). Jņ. 1:12, 13 šis process ir aprakstīts divos posmos. Pirmkārt, mēs Viņu uzņemam, tas ir, ticam Viņam. Otrkārt, Viņš dod mums pilnvaras jeb spēku kļūt par Dieva bērniem, kas 13. pantā aprakstīti kā no Dieva dzimuši. Tādējādi, kļūstot par kristieti, pastāv cilvēciskais un dievišķais aspekts. Mums jārikojas ticībā, jāpieņem Jēzus, jābūt atvērtiem gaismai, bet Viņš ir tas, kurš atjauno sirdi.

Ticība pati par sevi ir Dieva dāvana, kas nāk, klausoties Viņa Vārdā (Rm. 10:17). “Lai mums būtu patiesa, pastāvīga ticība Kristum, mums Viņš ir jāiepazīst tā, kā Viņš ir attēlots Vārdā.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 433. lpp.) “Gars, kas darbojas un apgaismo cilvēka prātu, rada ticību Dievam.” (Elenas Vaitas komentāri “The Seventh-day Adventist Bible Commentary”, 7. sēj., 940. lpp.)

Tie, kas pieņem Dēlu kā Mesiju jeb tic Viņam, saņem mūžīgo dzīvību. Jānis arī uzsver, ka jāpieņem vai jātic Jēzus teiktajam Vārdam (Jņ. 5:24, 38, 47). Svētā Gara uzdevums ir radīt pārliecību (Jņ. 16:7, 8; salīdzini ar Rm. 8:16).

Izlasi Rm. 8:16. Kāds princips pestīšanai Jēzū šeit ir atrodams? _____

Bībeles ticība, kuras pamatā ir Svētā Gara darbs mūsu sirdīs, ir mūsu ticības pamats. “Ticība ir... lielā svētība – acs, kas redz, auss, kas dzird.” (Elena G. Vaita “Debesu vietās”, 104. lpp.) Cilvēciskā pieeja ticībai nosaka, ka mums jāatrod pamats, ticības kritēriji, un tad jātic. Turpretim Bībeles pieeja apgalvo, ka ticība ir pamats, Dieva dāvana (Ef. 2:8, 1. Kor. 1:17–24, 1. Kor. 2:1–6). Mēs sākam ar ticības pamatu, un tad mēs augam sapratnē un žēlastībā.

Ja kāds jums jautātu, uz ko balstās jūsu ticība, ko jūs atbildētu? _____

Dzīvības avota noraidīšana

Jāņa evaņģēlijā ir atrodami daži no skumjākajiem pantiem visos Svētajos Rakstos. “Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma. [...] [Gaisma] bija pasaulē, un pasaule ir radīta caur Viņu, un pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma” (Jņ. 1:5, 10, 11). “ES ESMU” noraidīja daudzi Viņa paša ļaudis.

Nav brīnums, ka Pāvils vēlāk brīdina: “Neatmetiet savu cerības drosmi” (Ebr. 10:35). Kā mēs lasījām atkal un atkal, Kristus tika noraidīts, jo cilvēki nepieņēma Viņa Vārdu.

“Mūsdienu humānistiskais domāšanas veids sākas ar šaubām. Lai noteiktu, kas ir patiesība, cilvēki apšaubā visu. To, kas pārdzīvo pārpratumu uguni, viņi pieņem kā cietas zināšanas, uz kā balstīt ticību. Daži ar šo pašu metodi pieiet Bībelei, apšaubot visu no zinātniskā, vēsturiskā, psiholoģiskā, filozofiskā, arheoloģiskā vai ģeoloģiskā viedokļa, – lai noteiktu, kas Bībelē ir patiesība. Pati metode sākas ar šaubām par Svēto Rakstu patiesumu un balstās uz to. Kristus jautāja: “Vai tad, kad Cilvēka Dēls nāks, Viņš tiešām atradīs ticību virs zemes?” (Lk. 18:8)” (E. Edward Zinke and Roland Hegstad “The Certainty of the Second Coming” (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000) 96. lpp.)

Izlasī 4. Moz. 13:23–33. Kāda bija atšķirība starp diviem ziņojumiem, ko izlūki atnesa par Kānaānu? _____

Ebreju grēks, kad viņi atradās Kadeš-Barneā, bija šaubas par Dieva Vārdu. Dievs viņus bija lūdzis iet un ieņemt zemi. Divpadsmit izlūki tika nosūtīti uz Kānaānu, lai izpētītu zemi. Viņi atgriezās ar diviem ziņojumiem. Vairākums sniedza negatīvu ziņojumu. Zemē ir milži, pilsētas ar mūriem, ieroči, kādus mēs nekad neesam redzējuši, un labi apmācītas armijas. Turpretim mēs esam izbijušie Ēģiptes vergi arniecīgu militāro pieredzi. Desmit izlūki balsoja pret, pamatojoties uz pārliecinošiem pierādījumiem no cilvēciska viedokļa. Divi izlūki balsoja par, pamatojoties uz viņu ticību Dieva Vārda milzīgajam spēkam.

Kā izvairīties no tādas pašas kļūdas? Un kā tajā pašā laikā mēs varam izvairīties no pārdrošības, uzsākot kaut ko muļķīgu, bet ticot, ka pildām Dieva gribu un tāpēc nevar neizdoties? _____

Nosodījums

“Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam. [..] Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti. Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti” (Jņ. 3:18–21; salīdzini ar Jņ. 1:10).

Kāpēc cilvēki nonāk tiesā? Jņ. 3:18, 36; Jņ. 5:24, 38; Jņ. 8:24; Jņ. 12:47. _____

Jēzus Kristus, pasaules Gaismas, noraidīšana atstāj mūs atvērtus šaubām un velna kārdinājumiem. Tas nozīmē vērsties no gaismas uz tumsu.

Levai tika paskaidrots, kā izturēties pret koku dārza centrā. Sātans viņu kārdināja apšaubīt gaismu. Viņa pārbaudīja Dieva vārdu, domājot, ka mīlestības Dievs neiznīcinās radījumus, ko Viņš radījis. Viņa arī paļāvās uz savu maņu datiem. Čūska ir ēdusi augļus, un tagad tai ir tiesības runāt. Varbūt čūskai ir taisnība. Ja es ēdišu augļus, es varētu kļūt kā Dievs! Pieviltā viņa novērsās no gaismas. Un viņas vīrs izvēlējās to pašu ceļu.

Izlasī Mt. 4:1–4. Kādus principus Kristus izmantoja kārdināšanu tuksnesī, lai cīnītos pret sātana maldiem? _____

Kristus varēja izmantot to pašu humānistisko domāšanas veidu, ko izmantoja Ādams un leva, pirmsplūdu pasaules iedzīvotāji un Israēls Kadeš-Barneā. Viņš varēja jautāt, kāpēc mīlestības Dievs atstāj Savu Dēlu tuksnesī uz 40 dienām un naktīm bez ēdiena un aizsardzības. Viņš arī būtu varējis apņemties pierādīt savu Dēla statusu – es šos akmeņus pārvērtīšu maizē! Tā vietā Viņš atbildēja ar Dieva Vārdu. Viņš darbojās Debesu līmenī, nevis pēc zemes domāšanas modeļiem. Cik viegli Viņš būtu varējis pamatot, kāpēc pieņēmis nepareizu lēmumu, ko bieži dara tik daudzi cilvēki, pat ticīgie!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, nodaļas “Dievs ar mums” (19.–26. lpp.) un “Strīds” (601.–609. lpp.).

“Pieņemdams cilvēka miesu, Kristus atklāja raksturu, kas ir pretējs sātana raksturam. Tomēr pa pazemošanās ceļu Kungs gāja vēl tālāk, jo, ‘cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!’ (Filip. 2:8) Kā augstais priesteris noliek savas krāšņās virspriestera drēbes, lai izpildītu kalpošanas darbu parastajā priesterā baltajā linu tērpā, tā Kristus kļuva par kalpu un pienesa upuri, pats būdams gan Priesteris, gan Upuris. ‘Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts’ (Jes. 53:5).

Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcietā mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. ‘Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.’ (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 25. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai glābtu pasauli, Jēzus atdeva tik daudz. Kādi, jūsaprāt, ir labākie veidi, kā palīdzēt citiem ieraudzīt šo apbrīnojamo patiesību un nākt pie Viņa ticībā?

2. Kādas ir galvenās atšķirības lēmumu pieņemšanā cilvēciskā, pasaulīgā līmenī vai arī, balstoties uz dievišķo atklāsmi?

3. Kā tādas lietas kā loģika un saprāts saskan ar Dieva Vārdu? Kādi loģiski un racionāli iemesli mums ir, lai nonāktu pie ticības? Kā tādas lietas kā pravietojuma piepildīšanās vai radītās pasaules pārsteidzošais skaistums un sarežģītība mums loģiski un racionāli norāda uz Dieva esamību un pestīšanas plāna patiesumu?

4. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz jautājumu otrdienas tekstā beigās. Uz ko balstās tava ticība? Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu tic Jēzum un evaņģēlija apgalvojumiem, kā tu atbildētu?